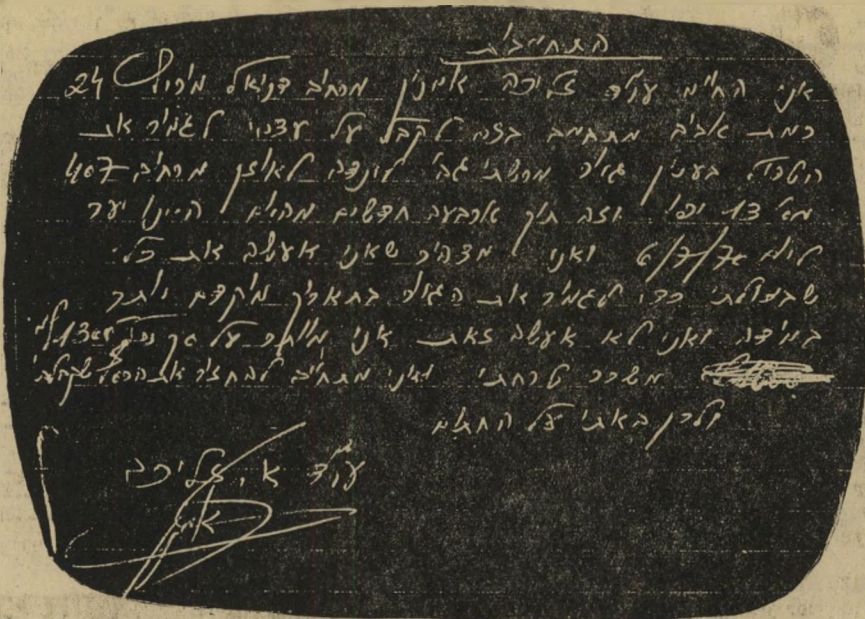

העולם הזה מגלה את ההוכחה:

היהודים

יוסף ושולמית מרדכי, זוג יהודי כשר לכל דבר, ותינוקם, כיום, משולמית, שלפני גיור זה היה דנית בשם לינדה לאורסן, נמנע נתיב היטורים המקובל על כל נוצרייה הי מבקשת להתקבל לעם ישראל, כאשר בעלה גילה שאפשר לקצרו — בכסף. משמאל: ההתחייבות שקיבל יוסף מעורדי דין אמנון זליכה לדאוג לגיור אשתו תמורת 1300 ל"י.

יוסף מרדכי לא ידע, כאשר החליט לפני שלוש שנים לדמרק, כי הוא יוצא לעשות היסטוריה. הוא ידע רק כי הימים ימי מיתון, הפרנסה אינה מצוי, ויה, וחבר שנסע קודם לקופנהאגן כתב לו כי הוזהב מתגלגל שם ברחובות. קם איפוא הצעיר בן ה-26, שעלה עם משפחתו ארצה מבגדד ב-1951, ויצא צמר. אך כאשר חזר, התגלגל שלא ברצונו לפרשה כאובה, שבקבוצתה זכאי היה לקבל צ"ש, לוא היו מחלקים צ"שים בישראל גם על אומק"ב אורחי, לא רק צבאי.

כי יוסף העז לסכן את אושרו, את גורל נישואיו, ואת גורל תינוקו שעלול היה להיחלד ממור — ויצא להוקיע בסומבי את הסוד הכמוס:

אפשר — היום, בישראל — לקנות גיור בכסף. ברור שהוא לא היה הראשון שנתקל בזאת. אולם הוא היה הראשון שגילה זאת. בסומבי.

הבלונדית חיכתה שיתחיל איתה

יה אז מיתון, ולא היה פני-המסרה. "אבל שלי היה עובד במחלבות סרה, אבל ב-1964 הוא חלה. עול הפרנסה של המשפחה נפל עלי. התחלתי לעבוד ב-סנדלרות, אבל במיתון נגמרה העבודה." בעקבות מכתבו של החבר מקופנהאגן גייר יוסף הלהאות מפה ומשם, יצא ל-דרך. מיר בהגיעו החל עובד, קודם בנג'רות ואחר בהתקנת רדיאטורים, ומשתכר סכום ענק השווה לשבעים ל"י ליום. לגיבו החדש שלו היה יתרון נוסף: מדי בוקר היה לו שכנה לאוטובוס. צעירה בלונדית יפה. יוסף הירבה לשלוח בה מכתים — וגם היא בו.

כך זה נמשך שבועות מספר — חצי שעה כל בוקר. באחד הבקרים הביא עימו יוסף חבר שויכר דנית, ביקש ממנו לתחר לזכר מוצחה.

הבלונדית רק חיכתה לזה, כפי שהוד-תה שלוש שנים לאחר מכן, כאשר היה כבר אשתו של יוסף. היא הסכימה ב-רצון להיכרות, קבעה בו בקופנהאגן עם יוסף לטרט. למחרת לקחה אותו לביקור אצל הוריה.

שבע פעמים דנמרק ישראל

ינדה יצאה עם יוסף שנתיים, הת-אהבה בו, ובאמצעות סיפוריו גם ב-ישראל. יוסף הצליח בתקופה זו גם לחיות, גם לשלוח כסף להורים, וגם לחסוך. הוא הציע ללינדה להתחתן ולחזור עימו ל-מולדתו.

לינדה הסכימה מיד. גם הוריה הנוצרים. אם אתם אוהבים, או הכל בסדר, סיכמו

אפשר להנות גיור בכסף!

אורתודוכסיים השולמים בארץ, הוצדק תמיד כי נשיאת עיניים מתחסדות השמוימה: כך רוצה ריבון עולם.

עתה מתברר שלא בדיוק: תמורת תשלום נאות, אפשר להתעלם קצת מרצונו של ריבון-עולם. אפי-שר לכצע גיור במהירות, בלי בעיות, בלי להמתין שנים. רק תשים כסף — ואשתך תהפוך ליהודיה מן המניין.

כמה סבל, איזה שיכרון-לב, נגרמו כבר לאיך-ספור זוגות צעירים בארץ בגלל הגיור. כמה מהם לא יכלו להינשא כלל, בגלל שהאהובה הנוצרית נאלצה לחכות שנים על שנים לגיורה? כמה מהם סבלו משברים משפחתיים נוראים, כאשר נאלצו להיקרע בין אהבתם לנערותם לבין התנגדות הוריהם ל-נישואיהם לנוצרית? אלא שכל הסב להזה, שנגרם עליירי הרבנים הי-

עכשיו תסבול. ובכלל, מה הבעיות? אחרי שהיא תתגיר, נגיד גם את הילד. "פחדתי שאם אני אענה לו, יקרה משהו. יצאתי בלי מילה."

1300 ל"י —

תמורת גיור

יוסף סירב לסבול, קצתו של היועץ. בשיחה מקרית, תוך המתנה במסדרונות משרדי הרבנות, גילה לו מישהו את הסוד: "לך לרב חגיגה דרעי, הרב של יפו." יוסף הלך. "נכנסתי לרב דרעי" מספר הוא. "סיפרתי לו את הכל. הוא הקשיב לי קבע לי פגישה נוספת ליום הראשון הקרוב."

בפגישה השנייה נכח גם אדם שלישי. הרב דרעי הציגו בפני יוסף. היה זה עורך-דין אמנון זליכה. "תדברו ביניכם", הפסיר הרב, לאחר שערך את ההיכרות, ועזב את החדר.

השניים דיברו ביניהם. יוסף סיפר ל-אמנון את הפרשה, ואמנון הינהו בראשו: "זה יעלה לך 1,500 ל"י, אמר ליוסף ב-פשוטו."

רוב —

500 פחות

לאחר מיקוח קל ירד המחיר ל-1,300. "בגלל שאתה עיראקי כמובן", הסביר זליכה, ושלף מכיסו טופס יסורכות. יותם צוהר את הישולר הלוח

נדה בהרין

יוסף ואשתו ה-דנית בעת חתו-נתם, כשהאשה נמצאת בהרין מתקדם. יותם לא חזר בדרכ המסורבל לישת גיור

העינין היה קצת פחות מסוכם אצל הוריו של יוסף. הוא נסע במיוחד ארצה לבשר להם על החלטתו, נתקל בסירוב מוחץ, תחילה של אביו ואמו, אחר של אביו. אמו התרככה בינתיים. הוא נאלץ לחזור לדנמרק, לעבודה, חזר כעבור זמן למסע שינוע מחודש. הפעם הצליח לשכנע את אביו, אלא שפתאום חידשה אמו את התנגדותה. כך הסתובב בין דנמרק וישראל שבע פעמים, לבסוף שיכנע את הוריו. הוא איים בהתאבדות אם לא יסכימו, והם הסכימו.

ההתחנת עם גוייה —

תספור

ינדה ויוסף נישאו בדנמרק בני-שואין אורחיים, וב-16 לדצמבר 1969 הגיעו ארצה. ב-20 לדצמבר פתחו תיק גיור ברבנות.

ברבנות אמרו להם שיחכו לתשובה. "חיכינו חודשיים ולא קיבלנו אפילו תשר בה" מספר יוסף, עדיין בועם. "ניגשתי לרבנות. הציעו לי לפנות ליועץ הכללי. "פניתי, סיפרתי לו שאנחנו נשואים ב-נישואים אורחיים ואשתי כבר בחודש הי-שלישי. הגיור לוקח שנתיים. אצלנו יש פרוצדורה, זה כל מה שהוא ענה לי. ובי-איזה אנישות. "לא האמנתי למישמע אוזני. אבל אשתי בהרין, אמרתי לו. אתה רוצה שהילד יוחלד נוצרי?"

אני חזר עוד לני-התחנות עם גוייה —